

Jaké je tedy místo normativní teorie? Lze ji považovat za součást analytické jurisprudence? Předchozí kapitoly prozkoumaly tato učení v mnoha směrech – věnovaly se jejich metodologii, jejich filozofickým základům a nejdůležitějším právně – teoretickým otázkám těchto učení – systému práva, důvodu platnosti norem, oddělení práva a morálky a okrajově rovněž oddělení mětí a bytí. Jak jsme viděli, tak v řadě případů se tato učení odlišují, avšak odlišnosti nejsou tak zásadního charakteru, aby nebylo možno hovořit o obdobném přístupu k právu – “Od doby, kdy se ryzí nauka právní omezuje pouze na poznání pozitivního práva a vylučuje ze svého poznání spravedlnost a sociologii práva, je její orientace obdobná jako tak zvané analytické jurisprudence, která nachází svůj klasický anglo-americký vzhled v díle J. Austina. Obě tyto teorie se snaží získat svoje výsledky pouze analýzou pozitivního práva. A ačkoli ryzí nauka právní vyrostla nezávisle na Austinově slavném díle *Lectures on Jurisprudence*, v mnoha podstatných bodech s ní koresponduje. Tam, kde se liší, postupovala ryzí nauka právní metodologicky konzistentněji než Austin a jeho následovníci.”³¹¹